Arbeidskrav 1 - reliabilitet og reproduserbar dataanalyse

Dette er en studie gjennomført i emnet IDR4000, som en del av masterprogrammet i treningsfysiologi. Hensikten med denne oppgaven/studien er å anslå hvor pålitlig testen er ut ifra målinger som er samlet inn i fysiologilaben. I tillegg får vi øvd på våre feridgheter i å gjennomføre laboratorietester. Et annet mål med oppgaven er å bruke R som et verktøy for reproduserbar datavitenskap.

Vi skulle rekruttere åtte personer til å gjennomføre en styrketest i form av måling av kraftutvikling, samt noen uthholdenhetstester på sykkel. Testene skal gjennomføre to ganger, på to seperate dager.

Metode

Forsøkspersonene

Syv mannlige deltaker ble rekruttert til prosjektet (alder = 25.7 år +/- 7, vekt = 75.7 kg +/- 10.8 kg, høyde = 181.3 cm +/- 6.7 cm). Alle deltakerne trener regelmessig, men erfaring med trening på sykkel varierte innad i gruppa. Det var ingen av deltakerne som hadde noe særlig erfaring med sykkeltestene vi gjennomførte.

Studiedesign

Prosjektets testdager bestod av fire dager. Halvparten av gruppa ble testet hver dag, slik at deltakerne hadde én rolig dag mellom sine egne tester. Testdag 1 og 2 ble gjennomført som t1, mens testdag 3 og 4 ble gjennomført som t2. På hviledagen fikk alle deltakerne beskjed om at de kunne trene hva de selv ønsket av rolig trening. Dette for å sikre at de var tilnærmet likt restituert før hver test, slik at ikke treningen dagen før skulle påvirke resultatet på testen. For alle deltakerne ble det forsøkt å gjøre testdagene så identiske som mulig.

Kalibrering - klargjøring til test

Før hver forsøksperson skulle starte sykkeltesten sin kalibrerte vi O2-maskinen og Lode Excaibur-sykkelen. Vi sjekket at "Ambient Condition", luftfuktigheten og temperaturen, i rommet stemte overens med maskinens oppfatning. Videre gjennomførte vi "Volum Calibration", og sørget for at verdiene for O2 og CO2 var godkjent (+/- 1% i forskjell, og mellom 99.0 og 101.0). "Gas calibration" startet da gassflaska åpnes, og var ferdig når verdiene for O2 og CO2 lå på en verdi mellom -1.0 og 1.0, med en feilmargin på maksimalt 1.0. Hvis det var noe som ikke stemte, eller vi ikke fikk gode nok målinger gjorde vi den aktuelle kalibreringen på nytt. Den siste klargjøring av maskinen var å gjøre klart VO2-opptak i "Mixing Chamber". Vi kontrollerte at det stod "small mouthpiece" og "30 sek delta time" i vinduet, og klargjorde til opptak.

Videre var det å klargjøre sykkelen ved å stille inn riktig sittestilling. Ved t1 ble dette gjort sammen med forsøksperson, mens ved t2 hadde vi lagret det gamle sittestillingen og kopierte denne. Riktig setehøyde og -lengde og styrehøyde og -lengde, samt riktig pedaltype og krankarm ble stilt inn.

De siste forberedelsene var å klargjøre munnstykket, slange og neseklype med teip. I tillegg til å legge inn forsøkspersonen i datamaskinen med aktuell informasjon.

Testprosedyre

Deltakerne starten med en syv minutters lang oppvarming på ergometer sykkel, med en gradvis økning i intensitet i form av opplevd anstrengelse (Borg). De syklet 3 min på 11-, 2 min på 13- og 2 min på 15/16- i Borg.

Del 1 styrketest: Etter oppvarming gjennomførte deltakerne en kort styrketest, i form av knebøy power test. Den bestod av tre løft med 20 kg, tre løft med henholdsvis 30-, 60- og 75 % av egen kroppsvekt. Målet var å gjennomføre løftet så huritig som mulig, og kraftutviklingen ble målt med en muselab. Beste forsøk på hver belastning ble tellende.

Del 2 sykkeltester: Deltakerne gikk direkte fra styrketesten til sykkeltestene. Her gjennomførte de en tredelt test, som først bestod av to submaksimale drag, deretter en VO2max-test og til slutt en Maximal Accumulated Oxygen Deficit (MAOD)-test. Testene ble gjennomført på Lode Excaibur.

Under hele sykkeltesten prøvde vi å kjøre mest mulig lik tilbakemelding og engasjement hver gang. Det var lite tilbakemeldinger under de submaksimale dragene, og mye engasjement og kun nødvendig informasjon under VO2maks-testen, spesielt mot slutten. Vi ga ingen opplysninger om VO2 underveis, men de fikk vite wattbelastning, i tillegg til at de hele tiden kunne se tråkkfrekvensen under alle testene. Vi fikk O2-målinger hvert 30.sek som vi noterte ned (både på VO2maks-testen og MAOD-testen), i tillegg til at vi noterte ned watt, tråkkfrekvens, puls og lengden på de to siste testene i minutter og sekunder.

Submaksimale drag

Den submaksimale testen bestod av to drag på fire minutter. For seks av deltakerne ble første belastning på testen gjennomført på 100 W og andre belastning på 150 W, mens én deltaker syklet på 75 W og 125 W. Tilpasningene ble gjort for å få en mer optimal test. Forsøkspersonene syklet med neseklype og munnstykket i de siste to minuttene av hvert drag (begynte å ta i da det hadde gått 1,5 min). Deltakerne skulle holde en tråkkfrekvens på mellom 90 - 100 rpm. Hver belastning ble gjennomført på samme måte, og gikk direkte over i hverandre. Vi spurte om Borgs-skala etter hvert drag. Etter dragene var det to minutter pause der deltakerne satt helt i ro.

VO2-maks-test

VO2maks-testen startet for de fleste på 200 W, og økte med 25 W hvert minutt helt til utmattelse. For deltakeren som hadde litt lavere W på de submaksimale dragene startet VO2makstesten på 150 W. Testen var ferdig da tråkkfrekvens var < 60. Det var fri tråkkfrekvens under hele testen, men den skulle være lik ved t2. Neseklype og munnstykket var i under hele testen. Vi spurte om Borgs-skala rett etter VO2maks-testen. Etter avsluttet test fikk forsøkspersonen fem minutter pause. Det første minuttet etter avsluttet test satt personen helt i ro, mens de neste fire minuttene ble gjennomført som rolig sykling på 50 W. Valgfri tråkkfrekvens, men den skulle være lik ved t2. Vi fikk måling hvert 30.sek.

MAOD-test

MAOD-testens startwatt baserte seg på VO2maks-testen. Startwatt på MAOD-testen var den siste belastningen deltakeren syklet 30.sek eller mer på under VO2maks-testen. Den belastningen som ble brukt under t1 ble også brukt på t2 uavhengig av hvordan det gikk på t2 VO2maks-test. Deltakerne syklet med neseklype og munnstykket under hele testen. Deltakerbe startet med flying start fra 50 W. Belastningen ble satt klart på maskinen, slik at den var klar når testleder ga beskjed om at testen skulle starte. Deltakerne syklet så lenge som mulig, og testen var over når tråkkfrekvensen var < 60. Vi spurte om Borgs-skala rett etter avsluttet test.

Tiltak for å sikre god reliabilitet

Vi gjorde flere tiltak for å sikre best mulig reliabilitet. For det første ble begge testene for hver enkelt forsøksperson avholdt på omtrent samme tidspunkt (+/- 2 timer). Vi ga beskjed om at de bare kunne trene rolig dagen før t1, og dagen i mellom testene. På den måten sikret vi at ingen var treningspåvirket og forhåpentligvis likt restituert foran hver test. Deltakerne fikk også beskjed om at siste måltid før begge testene skulle være likt, og til omtrent samme tid. Tråkkfrekvensen ved første submaksimale belastningstrinn skulle gjentas ved MAOD-resten, og kopieres ved t2. Det var samme testleder for hver enkelt forsøksperson ved begge tester.

Det var lik belastning og lengde på pause før hver MAOD-test begge dager uansett utfall på VO2maks-testen. I tillegg ble hele testen gjennomført sittende.

Datainnsamling og -behandling

Etter å ha gjennomført testene samlet vi inn dataen vi skulle bruke for å gjøre statistiske analyser. Vi noterte ned VO2 på de submaksimale dragene, og regnet ut VO2.rel.max og VO2.max på VO2maks-testen. Samtidig noterte vi ned andre verdifulle variabler etter test, slik som hr.max, W.max, rer.max, bf.max, V'E.max, hvor lenge personen syklet, og hvilken watt personen avsluttet på, samt opplevd anstrengelse (Borg).

Etter MAOD-testen regnet vi ut VO2.max, oksygenkravet ved belastning under MAOD-test (L/min), det totale okysgenkravet som måtte dekkes (L), akkumulert oksygenopptak på testene (L), akkumulert oksygengjeld og prosent av arbeidet som ble dekt anaerobt (%). Samtidig noterte vi ned hvor lenge personen syklet (i sek), hr.max og opplevd anstrengelse (Borg).